

De gewoonste bewoners van de stomp en zijn zwammen, die ieder wel als Elfenbankjes kent, en hun verwanten. Het meest algemeen zijn twee soorten van het nu in vele geslachten gesplitste, vroeger zeer grote geslacht *Polyporus* en wel *P. versicolor* en *P. sulphureus*. Minder talrijk en lang niet op iedere stomp groeiend, is *Lenzites betulina*, een gaatjeszwam waarvan ten minste een deel der poriën onder de hoed onderling verbonden zijn. De wanden zien er dan uit als enigszins onregelmatige platen.

Elfenbankjes (*P. versicolor*) zijn er in allerlei kleuren; op de stomp en zijn ze meestal donker, tot zwart toe. *P. sulphureus* is geel en vooral de poriënlaag onder de hoed is heldergeel. Beide soorten vormen hele zoden, waartussen vooral mossen groeien. Om niet te uitvoerig te worden noem ik hier nog enkele soorten, die ik slechts in enkele exemplaren of op enkele stomp en gezien heb: *Xylaria hypoxylon* (Geweizwam), *Tremella mesenterica* (Trilzwam), *Marasmius rotula* (Wieltjes), *Armillaria mellea* (Honingzwam), *Panus stipticus* (Schelpjeszwam), *Entoloma lividum* (Satijnzwam) in drie exemplaren, *Hypholoma fasciculare* (Zwavelkopjes) en de er wel wat op gelijkende *Flammula lenta*, die een nauwelijks bruikbare Nederlandse naam heeft.

Het aantal soorten is ongetwijfeld groter, gedeeltelijk komen ze in de regel niet op

hout voor (*Tricholoma portentosum* en *T. albobrunneum*, ridderzwammen) of ze zijn zonder nader onderzoek moeilijk van andere soorten te onderscheiden (*Inocybe*, *Russula*).

Hier wil ik ook nog twee slijmzwammen noemen, die verleden jaar talrijker waren dan nu: *Physarum nutans* en *Lycogala epidendrum*.

En ten slotte: dat op boomstammen en wortelstomp en dikwijls mos groeit is bekend genoeg. Het aantal soorten is op de Groesbeekse stomp en niet groot; hier volgt een lijstje, waaruit blijkt, dat de acrocarpe mossen in aantal de pleurocarpe ver overtreffen.

Catharinea undulata, op vrijwel iedere stomp, in één geval rijk fructificierend; *Ceratodon purpureus*; *Tortula ruralis*; *Dicranella cerviculata* en *heteromalla*; *Dicranoweisia cirrata*; *Polytrichum piliferum* en *juniperinum* en enkele *Bryum*- en *Mnium*-soorten. Van de pleurocarpen zag ik alleen *Drepanocladus uncinatus*. Levermossen heb ik op alle boomstomp en gemist. Bij zorgvuldig onderzoek zou deze namenlijst minstens de dubbele lengte krijgen, zeker, als daarin ook werden opgenomen: luchtalgen, sorediën van korstmosses, kleine stukjes van *Cladonia*, o.a. het bekende bekermos *Cl. pyxidata* enz. Het lijkt me echter al voldoende, dat de aandacht eens gevestigd werd op deze eigenaardige garnering van het Groesbeekse landschap.

NERTSEN IN NEDERLAND IN HET WILD GEVANGEN

A. VAN WIJNGAARDEN en H. DE VRIES.

Op 5 september 1957 ontvingen wij ter determinatie een bunzing-achtig beest, dat door de heer J. Hennekamp bij Oud-Gastel langs een slootkant was geschoten.

Het bleek, dat wij hier met een Nerts (*Mustela lutreola* L.) te maken hadden. Dit was de eerste maal dat wij een in Nederland in het wild gevangen exemplaar

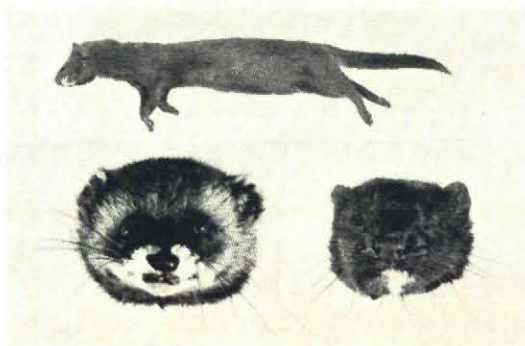

Fig. 1. Boven: de bij Oud-Gastel gevangen Nerts. Onder: Bunzing (links) en Nerts (rechts) van voren gezien.

Foto: P. D.

van deze soort in handen kregen. Het dier had een prachtige donkerbruine pels met slechts een smalle, witte streep op de onderlip en twee witte vlekjes in iedere lies. Het bleek een mannetje te zijn van 1088 gram; de lichaamslengte (snuitpunt—anus) was 44,5 cm; de staartlengte 19,8 cm en de staartpluim 1,8 cm. Het linker oor was 2,2 cm lang, de linker voorvoet 4,8 cm, de linker achtervoet 6,9 cm, beide met nagels van 0,4 cm lang.

In habitus deed het dier sterk aan een Bunzing denken, het ontbreken van het lichtgekleurde bunzingmasker sluit echter iedere verwarring uit; de kleine zwemvliezen tussen de tenen zijn ook typisch. Het ontbreken van een witte vlek op de bovenlip zou volgens Zimmerman kenmerkend zijn voor de in Noord-Amerika levende ondersoort. Het dier bevindt zich momenteel in het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

Reeds vlak hiervoor kwam ons de vangst

van een Nerts „in het wild” ter ore. Begin augustus van dit jaar was door de landbouwer Van de Pol in Amerongen een donkerbruin dier in zijn kippenschuur doodgeslagen, dat later door een vellenopkoper als een Nerts werd herkend.

De derde ons bekende vangst vond op 8 oktober plaats enkele km ten noordwesten van de „Leren Doedel”, vlak bij de grote weg van Arnhem naar Ede. De heer J. W. Koenders bevond zich hier in het bos toen hij plotseling vanuit de verte een zwart dier over het bospad op zich toe zag hollen. Toen het dier vlak bij was, gaf hij het een klap waarop het in een boom stoof. Hier liet het zich gemakkelijk vangen. Ook dit bleek een Nerts te zijn, een mannelijk, halfwas exemplaar, donkerbruin met een grote witte vlek op de onderlip en een klein wit vlekje tussen de voorpoten.

Natuurlijk betreft het hier uit nertsenfokkerijen ontsnapte exemplaren. Mocht dit echter vaker voorkomen en zou de jacht op deze diersoort worden verboden, dan zou dit een aanwinst voor de Nederlandse fauna kunnen betekenen. In het wild levende Nertsen kwamen 30 jaar geleden nog hier en daar in Oost-Duitsland voor en leven momenteel nog in geheel NO-Europa en verspreid in Frankrijk.

Wat levenswijze betreft staat de Nerts tussen de Bunzing en de Otter in en in Noord-Amerika is hij de voornaamste roofvijand van de Muskusrat.

In de nertsenfokkerijen worden deze dieren in talloze kleuren gekweekt; het is wel opmerkelijk, dat alle drie hier genoemde verwilderde exemplaren nu juist de natuurlijke kleur hadden.

